

Юрій Винничук

Балачки з дідуською та інші історії

Для дітей дошкільного віку

Ілюстрації

Юлії Пилипчатіної

Харків
«ФОЛІО»
2017

Бадакуче яблуко

Ніч була темна, безмісячна, а коли ніч безмісячна, сон тоді такий міцний-преміцний, що вранці зовсім не хочеться прокидатися.

— Ку-ку, ку-ку! — долинав з лісу голос зозулі.

— Хто це кукає? — спитав спросоння Гопля.

— Ніхто не кукає, — пробурмотів Піпля. — Це тобі сниться. Спи!

— Гм... Невже й ти мені снишся?

— Еге ж. Я тобі, а ти мені.

— Виходить, ми розмовляємо крізь сон?

— Виходить, так.

Гопля, не вірячи, про всяк випадок ущипнув себе за носа. Заболіло. Тоді підкрався до ліжка Піплі й ущипнув його.

— Ойо-йо-йой! — заверещав той.

— Ага! Не спиш!

— А от і сплю, — вперто стояв на своєму Піпля і сховався під ковдрою.

— Чому ж ти кричав?

— Бо мене заболіло.

— Хіба може боліти уві сні?

— Ще й як! Одного разу мені наснилося, як мене проковтнула Страхітлива Старушенція. Я так верещав! А прокинувся весь потовчений.

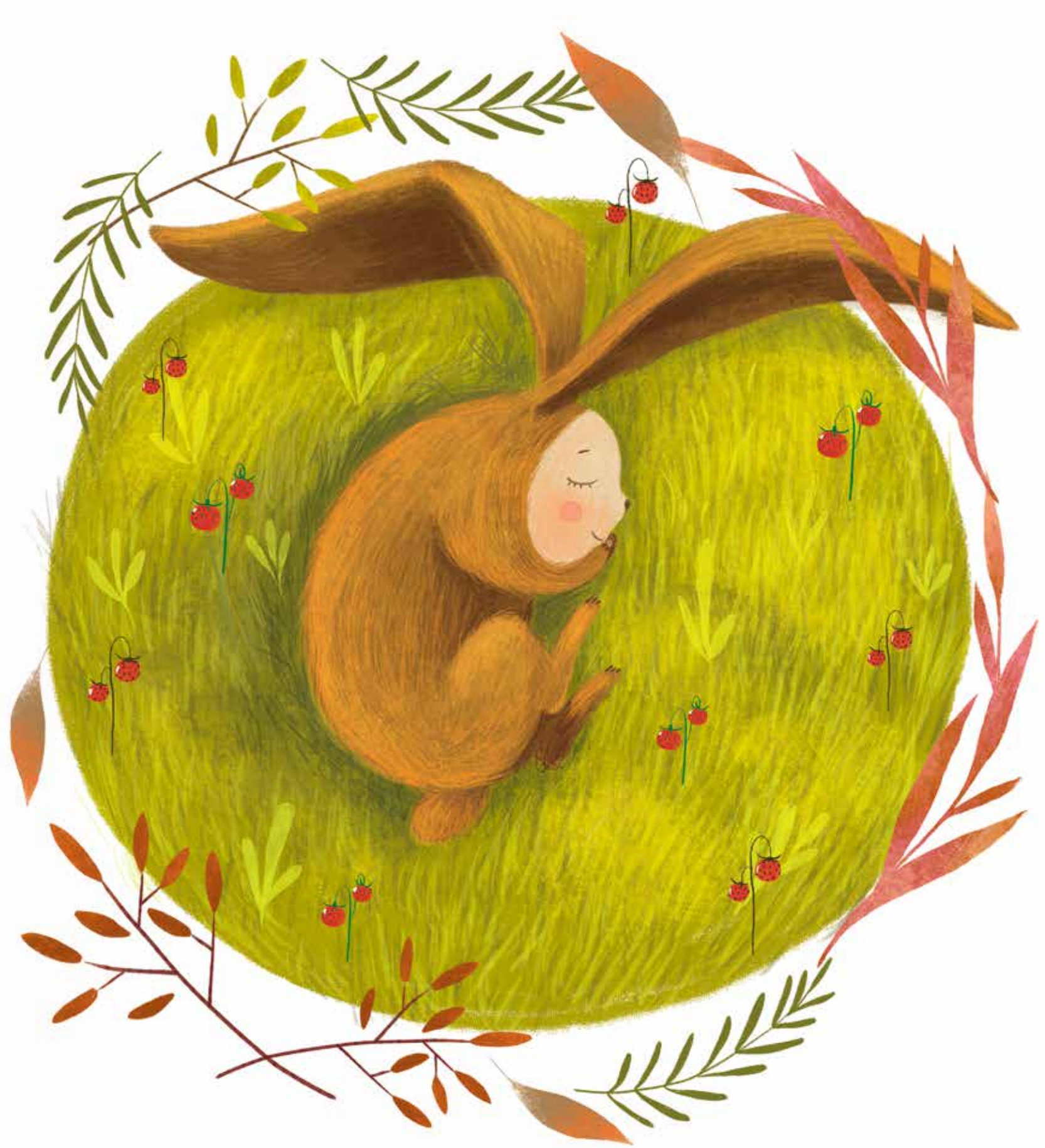
Гопля пройшовся по хаті, розмірковуючи над словами товариша. Можливо, і справді усе це їм тільки сниться. Раптом він зупинився.

— Ну, ти собі як знаєш, але я й уві сні відчуваю голод. Я йду снідати.

— Зачекай, я теж, — вискочив із ліжка Піпля.

— Ого, які ми з тобою однакові! Мені наснилося, що я голодний, і тобі те саме наснилося.

— Так воно і має бути. Ми ж з тобою нерозлучні друзі... А що у нас на сніданок?

— Мені сниться, що у мене на сніданок буде манна каша з родзинками і горішками. А тобі?

— А мені сниться, що ти її вариш.

— Чому я?

— Тому, що вчора мені снилося, що варив я.

— Але ж насправді варив я.

— Звичайно, ти. Але уві сні буває все навпаки. Тому сьогодні твоя черга. А я піду у садок і ще трішечки на сонечку подрімаю. А коли тобі насниться, що ти вже зварив кашу, то поклич мене.

Сонечко так ласкаво світило і так лагідно пригрівало, що Піплю знову потягнуло на сон. Він знайшов у садку затишну місцинку під розлогою яблунею, ліг на м'яку травичку і задрімав. Та й ще б не задрімати, коли довкола тільки й чути що сонливе дзумріння різноманітних кузьок і комашок, а здалеку — тихе кування зозулі, переплетене зі співом жайворонка.

Не знати, скільки б він спав, але з яблуні раптом зірвалося велике червоне яблуко і гугупнуло об землю.

Піпля в одну мить прокинувся. Йому здалося, що стався землетрус. Наляканими очима роззирнувся на всі боки, але нічого страшного не побачив. Зате неабияк вразило його велетенське яблуко.

— Ого, яке! — вигукнув, бо ж яблуко було завбільшки з його голову. — Добре, що на мене не впало.

Він погладив його долонями, покрутив, помилувався і тільки-но наготовився вкусити, коли почув тонесенький писклявий голосок:

— Ой-ой-ой! Не їж мене!

— Хто це говорить? — здивувався Піпля, випускаючи яблуко з рук.

— Це я, яблуко.

Піпля нахилився і побачив, що голосок лине з маленької чорної дірочки біля хвостика.

— Хіба яблука говорять? — не вірив своїм вухам Піпля.

— Ще й як говорять! Тільки дуже тихо. А я таке яблуко, яке говорить голосно.

— І то тільки тому, що ти говориш голосно, я вже не повинен тебе їсти?

— Ні, не тільки тому. Головна причина полягає в тому, що я ще расту.

— Ростеш? — здивувався Піпля.

— І дозріваю.

— Дозріваєш?

— Росту і дозріваю.

— А чому ж ти тоді впало з дерева?

— Тому, що мені вже зовсім мало залишилося. Ось я ще трішки підросту і дозрію, а тоді ти зможеш мене з'їсти.

Піпля подумав, що й справді куди приємніше їсти дозріле яблуко, аніж недостатньо зріле, і лишив його в спокої.

— Добре, я почекаю. Мені нема куди квапитися.

Він знову заклав руки за голову і почав спостерігати за хмарками в небі. Але якісь дивні звуки, що долинали з яблука, не давали йому зосередитися. Щось у яблуку похрумкувало та поцьмакувало, щось там безперестанку ввтузилося, крекчучи та мугикаючи; а що воно було таке, Піпля ніяк не міг дошолопати.

— Гей! А хто це там хрумкає?

— А це я так расту, що шкурка вже не витримує і похрумкує. Ось я ще трішечки підросту, а тоді ти мене з'їси.

— Добре. А хто ж тоді там цьмакає?

